

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2024/1. SZÁM

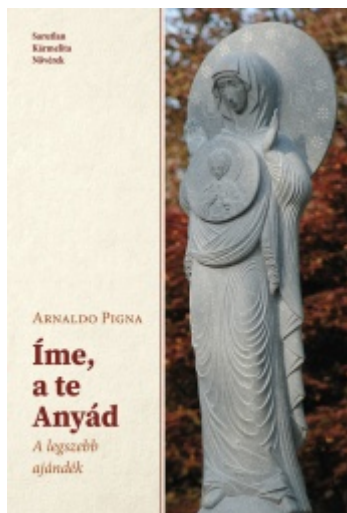
ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

Áldott nagybőjti készületet és a
feltámadt Krisztusba vetett hitből
fakadó örömet kíván imádsággal

*Angéla nővér és a kármelita nővérek
közössége*

„EGYEDÜL” AZ ÚRRAL

A mai kor embere sok mindent elért a haladás terén, s úgy tesz, mintha nála lenne a világmindenség, az élet és a boldogság kulcsa, a kommunikációs eszközök, valamint a művészet által róla nyújtott kép mégis legtöbbször szomorú, pesszimista. Mi lehet ennek az oka? Az, hogy nincsenek jelen azok a felsőbb értékek, melyek meg tudnák nyitni az emberi életet a spirituális dimenzióra. Túl sokra tartjuk az anyagot, és kevésre a lelket. Sokszor csak az anyagot néz-

zük, s emiatt az embert egyszerű állattá degradáljuk... Ezért hiányzik a tudatos, bizakodó szemlélet a jobb jövőt illetően.

„ÉLJ A MÁNAK!”

A hit hiánya, valamint az embernek az a vágya, hogy istenné tegye magát, végül odavezetett, hogy elveszítette a reményt, ami lezárta előtte a jövőt és a törékeny, bonyolult jelen foglyává tette. A „carpe diem” (Élj a mának!) – ami legtöbb kortársunk életét irányítja – lényegében nem más, mint a mai embert kínzó reménytelenség finoman álcázott változata, aki ki-

ábrándulva a haladás mítoszából rájön, hogy a rosszul használt tudomány és technológia nemcsak nem garantálja, hanem tovább erodálja a jövőt. Az új nemzedékek gyakran küzdenek a jobb jövőért, ám ez a jobb jövő, amelyre hivatkoznak, ugyanazokat a javakat fejleszti tovább és osztja szét, amelyekre a mai világ épül. Lényegében (...) anyagi természetű javokról van szó, így a jobb világ nem lenne más, mint amit a nagyobb jólét, az anyagi javak és források egyenlőbb, igazságosabb elosztása teremt. Ennek bizonyítéka, hogy akik egy jobb világot követelnek, ők az elsők, akik egy szemernyit sem akarnak feladni eddig szerzett jólétükből, melyet gyakran birtoklásban, élvezetben, hírnévben és hatalomban mérnek.

Sajnos nem értik, hogy a jobb világ egy felsőbb világ, amely szellemi javakra épül, és olyan élet felé irányul, amelynek nincsen vége. Ezért egy ilyen életet nem lehet mulandó javakból megteremteni, mint amilyenek az anyagi, világi javak. (...) Ha elutasítjuk az égieteket és bezárkózunk a földiekbe, nem állhat előttünk más, mint a halál, vagyis a végleges vereség. Mert ez a földi élet kérlelhetetlenül halállal végződik. A világi horizonton belül az ember a halál ellen tusakodva tölti az életét, miközben biztosan tudja, hogy végül az fog diadalmaskodni. Tehát számára nem marad más hátra, mint hogy megpróbálja távol tartani ezt a legyőzhetetlen, szörnyű ellenséget, és megelégszik a „carpe diem” illúziójával, amely csak arra szolgál, hogy leplezze kétségbeesését, vagyis a teljes, örökké tartó élet reményének elvesztését. (...)

SZÜKSÉGES MINŐSÉGI UGRÁS

Világunkat teljesen elnyeli a természet, egy anyagi, tapintható, manipulálható természet, melyet az ember mindenben saját szeszélyeinek akar alávetni. Szemünk előtt vannak olyan jelenségek, mint a fogamzásgátlás, az abortusz, a gender-elmélet, az apaság-anyaság fogalmának tagadása; s mindezt a média haladásnak, az emberiség fejlődésének mutatja be és propagálja. Isten és az ő rendező bölcsessége, amely utat mutat az igazi haladás felé, teljesen eltűnt a mai materialista ember látóhatáráról, aki csak a fogyasztásnak, a birtoklásnak, az élvezeteknek és a hatalomnak él.

Ezen a ponton felvetődik a kérdés: Van még remény? (...) Amikor a körülöttünk lévő világ láttán megkísért minket a pesszimizmus, jusson eszünkbe, hogy Isten szereti az embert. „Ne féljete, én legyőztem a világot.” Jézusnak ez a mondata erősebb a gonosz minden hatalmánál, és jó alapot ad a bízakodásra. (...)

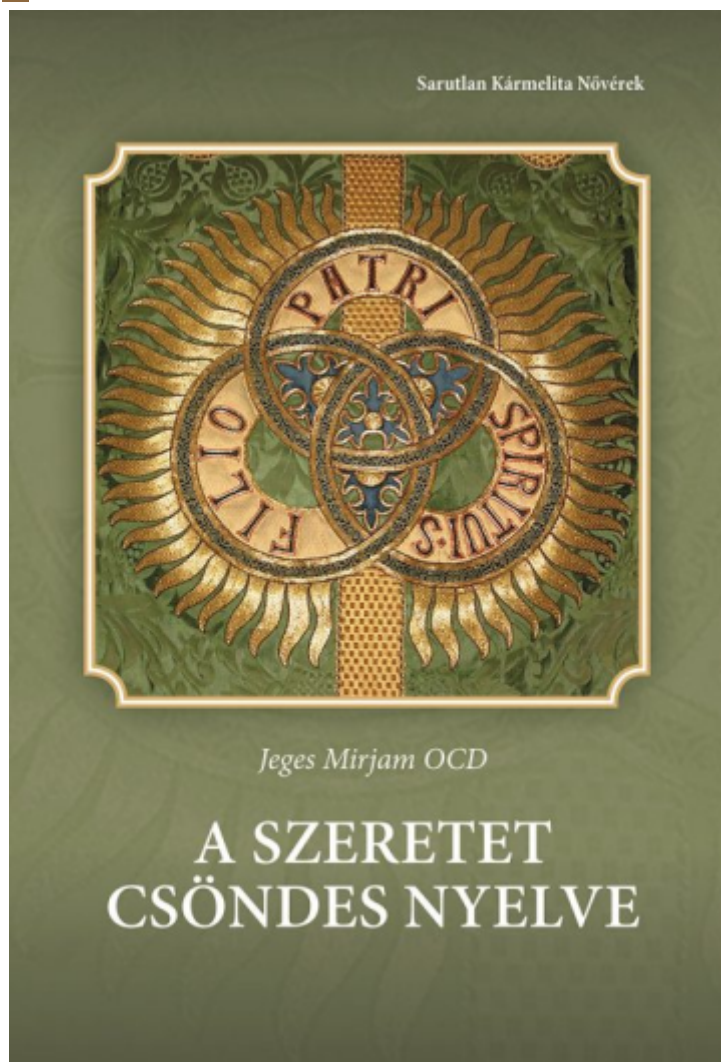
Zakariás és Mária hálaéneke megérteti velünk, hogy ki tudja megváltoztatni azt a negatív helyzetet, amelyben most élünk: az irgalmas és hűséges Isten, aki hisz az emberben, ráárasztja jóakarátát és szeretetét, s megadja nekünk, hogy „megszaba-

dulva az ellenség kezéből, neki szolgálatot teljesítsünk, szentségben és igazságban járjunk előtte, napról napra, amíg élünk”.

De az Úr Jézus senkit sem kényszerít arra, hogy harcoljon Vele a gonosz ellen, és Vele együtt legyőzze azt. Minden okunk megvan a reményre, de azt is feladatunk kaptuk, hogy küzdjünk azért, hogy ellenálljunk a gonosznak. S ebben a küzdelemben folyton megtapasztaljuk gyöngeségünket. Jézus tökéletesen ismerte a nyomorúságunkat, a szegénységünket, ezért elénk jött megváltó halálának felbecsülhetetlen ajándékával. Ezt az ajándékot a szentségeken keresztül adja nekünk, és mi az imádságon keresztül fogadjuk be (vagyis tesszük magunkévá), amely megnyitja szívünket a szolgálatra és a befogadásra.

(Részlet A. Pigna: „Íme, a te Anyád” c. könyvének bevezetőjéből, amely megrendelhető a www.karmelita.hu honlapon.)

KEGYELEMME TELJES

Honnan forrásozik, mi indítja el az imádságot? Spontán módon feltör bennünk a vágy az ima után, vagy egy nehéz helyzetben keresünk támaszt Istennél, vagy egy belénk égett szokás/megszokás mozdít meg minket? Bár úgy tűnik, különböző szituációkról beszélek, de mégis van bennük valami közös: az ember felől tekintek az imádságra. (...)

Teréz mehökkentő szavakat mond Istenről: „Annyira nagyra becsüli, hogy újra és újra Reá nézzetek, hogy minden erőfeszítést megtesz érte” (TUE 42,3).

A Kármel lelki mesterei az ima eredetét nem az emberben, hanem Istenben látták. „...Ha a lélek keresi Istent, Isten még sokkal inkább keresi őt” (ÉSZ 3,27-28). „Sokkal inkább”, mert elsőként és sokkal előbb kereste már, és keresését a végéig folytatni akarja. Ez az isteni kezdeményezés olyan alapvető, mint a levegő, amely mindenhol behatol, mindenütt ott van, és ezért könnyen megfeledezünk róla. Innen van az, hogy az imádságot emberi vállalkozássá szűkítjük, pedig a Szentírás is arról tesz tanúságot, hogy mindig, minduntalan Isten kezdeményezi a szövetségkötést az emberrel.

Az imádság, mivel ajándék, elsősorban Isten kegyelmén nyugszik, nem pedig a képzelet csapongása vagy az érzelmek fölötti uralmon, nem a begyakorolt módszereken vagy technikákon, amik szükségesek ugyan, de csak eszközök. Ezért aztán az imádság nem is definiálható pontosan. Nem lehet korlátok közé szorítani, mert lényegében áramlás, élet, fejlődés. Nem „késztermék”, hanem folyamatosan alakuló valóság. Az imádság misztérium.

„A szemlélődés nem egyéb, mint Istentől titkosan, békésen és szeretetteljesen belénk öntött kegyelem, amely, ha az ember átengedi magát neki, a szeretet szellemében felgyújtja a lelket” (1SÉ 10,6).

AZ ÚR MEGTAPASZTALÁSA

Ezért van az, és talán ez meglepő, hogy a Kármel szentjei nem adnak pontos módszertani, technikai útmutatót az imához. „Isten minden lelket más és más úton vezet. Hiszen alig akad egy, akinek lelki élete csak felerészben megegyeznék a másikkal.” – mondja Keresztes Szent János (ÉSZ 3,59). Minden személy egyedülálló, Isten pedig végtelenül sokszínű. Egy módszer szigorú követése (a hangsúly itt a „szigorú” szón van) semlegesíti a személy egyediségét az Istennel való kapcsolatában, valamint a kegyelem szabadságát és kimeríthetetlen gazdagságát.

„Nem fontos, hogy milyen formát ölt Isten tevékenysége az ember bensőjében. Az sem lényeges, hogy ezt a tevékenységet érzékeljük vagy nem tapasztalati szinten. Elég azt tudni, hogy az imádság nem jön létre és nem létezik isteni tevékenység nélkül. Mindig Isten az imádság fő cselekvője. Ennek a tevékenységnek a fejlődése jellemzi a misztikus imádságot” (M. H. García, Az imádság egy barátság története). (...)

Mi az, ami rajtunk áll? Elsődleges és alapvető erőfeszítésünk: „Helyet készíteni Istennek, hogy befogadhassuk.” A belső hozzáállásunkat pedig a bizalom, az alázat és a hűség magatartásával lehet leírni. Nagyon megindító Rilkének az öreg Cézanne-ról írt néhány sora. „Minden nap hűségesen és alázattal, hosszan nézte a hegyet.” Ebből a kontemplációból egy gyönyörű olajfestmény-sorozat született. Nyitottság, befogadás, ámulat, alázat, készség – így tudnám összegezni az Istenre vágyódó ember beállítódását. Megszólítottak, vágyot tak, szeretettek vagyunk, de ennek megéléséhez hozzáférhetővé kell tennem magam.

„Szemlélje, ahogy nézi önt” (Ö 13,22) – tanácsolja Teréz az imádkozónak. Keresztes Szent János pedig hozzáteszi: „Isten nézése nem egyéb, mint szeretete és kegyelmei osztogatása” (SZÉ 19,6). Fogalmazhatunk úgy is, hogy szemlélt szemlélők vagyunk!

*(Részlet Mirjam nővér előadássorozata alapján
megjelent könyvből, amely megrendelhető
a www.karmelita.hu honlapon.)*

ROBERT J. WICKS
ELÉRHETŐNEK LENNI...
A jelenlét kihívása és ajándéka

Az Úr megtapasztalása életcél; tulajdonképpen az egyetlen cél. (...) A szépirodalom, a Biblia és a korábbi művek Istent mindenhol láttatták. (...)

...szembe kell néznünk mindazzal, ami ellensége abbéli vágyunknak, hogy Isten számára mélyen, átható módon elérhető legyünk. E bennünk és a világban lévő erők közül kiemelkednek a figyelmünket elterelő és csüggesztő tényezők, melyek akadályozzák spirituális létezésünket (vagyis az Úrral való kapcsolatunkat)... Ahhoz, hogy kezelni tudjuk e megosztó erőket, lényegbevágó, hogy megértsük az Istennel magányban töltött idő szükségességét, és ápoljuk az Úrral való kapcsolatunkat...

...az eltávolodás attól, hogy mindenben Istent lássuk, abbéli vágyunkból fakad, hogy tagadjuk Istentől való függésünket, s együtt felépítsünk egy közös hamis ént, melyet arra terveztek, hogy saját normákat állítson fel, saját jutalmakat adjon, és önmagát imádjja. (...)

E hazugság ellenére az igazság képes átszűrődni. (...) Az emberek szomjazzák a mélységet. Sóvárognak valami után, aminek igazán van értelme.

Jean-Pierre Dubois-Dumée jól megvilágította ezt az ima megújulásáról írva:

E spirituális megújulásban, úgy hiszem, többek között a következőket észlelhetjük:
az állandóság szükségességét
a mulandóság kultúrájában;
az Abszolútum szükségességét,
amikor minden más viszonylagos;
a csend szükségességét a zaj közepette;
az ingyenesség szükségességét
a hihetetlen kapzsisággal szemben;
a szegénység szükségességét
a gazdagság hivalkodásával szemben;
a szemlélődés szükségességét
a cselekvés századában, hiszen
szemlélődés nélkül a cselekvés könnyen válhat
puszta nyugtalansággá;
a kommunikáció szükségességét
egy olyan világegyetemben,
amely megelőlegezik a szórakozással
és a szenzációhajhászással;
a béke szükségességét
a globális erőszakkitörések közepette;
a minőség szükségességét,
hogy ellensúlyozza a mennyiségre irányuló,
egyre növekvő keresletet;
az alázat szükségességét, hogy ellensúlyozza
a hatalom és a tudomány önteltségét;
az emberi melegség szükségességét, amikor minden
racionalizálódik vagy számítógép-alapúvá válik;
a kis csoportozhoz tartozás szükségességét
a tömeghez tartozás helyett;
a lassúság szükségességét, hogy ellensúlyozza
a sebességre irányuló mai mohó törekvést;
az igazság szükségességét, amikor a szavak
valódi értelme eltorzul a politikai beszédekben
s olykor még a vallási eszmecserékben is;
az átláthatóság szükségességét, amikor minden
homályosnak tűnik.
Igen, a belső élet szükségességét...

(Jean-Pierre Dubois-Dumée: Renewal of prayer, Lumen Vitae, 38 (3), 1983, 273–274.)

(Részlet Robert J. Wicks: „Elérhetőnek lenni”
 c. könyvéből, amely megrendelhető
 a www.karmelita.hu honlapon.)

SZÉTTÖREDEZETT „ÉN”

Az ima egyesítő erő. Mint minden nagy hajtóerő, még ha szereteten alapul is, fenyegető, mert változásra, érésre, fejlődésre szólít minket. A belső egység feltételeként fel kell adnunk abbéli vágyunkat, hogy mindenáron ragaszkodjunk a fennálló állapothoz, és hajlandóságot kell mutatnunk arra, hogy nyitottabb, függőbb kapcsolatba lépjünk az Úrral. Mivel ez azzal jár, hogy szembe kell néznünk saját játszmáinkkal (hogy az ezek fennmaradását ösztönző sebzettség és félelmek meggyógyulhassanak

az Úr jelenlétében), természetes ellenállásba ütközik a valódi ösztinteségből fakadó egység. (...)

A tagadás, az elfojtás, tetteink racionalizálása és a felelősség másokra való kivetítése néha olyan reflexszerű cselekvés, hogy nem könnyű őszintének és nyitottnak lennünk. Ha például megpróbálunk szembenézni valami kellemetlen dologgal, amit tettünk vagy éreztünk, általában zavarba jövünk, és el akarjuk kerülni. Ehhez senkinek sem kell ott lennie. Senkinek sem kell tudnia, mire gondolunk, mégis kínosan érezzük magunkat, amikor ránézünk valamire, ami ellentétes azzal a képpel, amelyet mutatni próbáltunk magunkról mindenkinek – beleértve önmagunkat és Istent is. A belső széttöredezettség a legtöbbször arra szolgál, hogy távol tartsa tőlünk az igazságot. Így nem kell aggódnunk a botlásaink miatt, sőt néha megkérdőjelezzük Istentől való teljes függésünket... Pedig tagadásainknak és hazugságainknak hosszú távon nagy áruk van, és bűnösségünk konkrétumok nélküli, langyos és felszínes megsejlesztése valójában finom kitérés a magunkkal kapcsolatos igazság elfogadása elől. (...)

Amikor nem valljuk be őszintén és világosan gondolatainkat, érzéseinket és viselkedésünket, minden „pszichológiai körítés” nélkül, semmit sem látunk annak, ami; semmi sem változik bennünk. (...) Szívünk mélyén tudjuk, hogy kérhetjük az Úrtól a gyógyulást. Valamilyen szinten azonban azt szeretnénk, ha ez varázslat formájában érkezne, nem pedig úgy, hogy Jézus mellénk áll, hogy az ő segítségével nézzünk szembe félelmekkel.

(...) Isten segít nekünk, ha hozzá fordulunk, és a csendben komolyan kérjük tőle a bátorságot. (...) Jézus nem fogja megtagadni szelíd gyógyítását tőlünk, de nekünk is úgy kell válaszolnunk, hogy bízunk Istenben és ennek megfelelően cselekszünk.

...ha nem imádkozunk, és nem hagyjuk, hogy az Úr formáljon minket, s ha nem készülünk fel mindennap tudatosan és nagylelkűen a találkozásra bárkivel, aki az utunkba kerül, akkor (...) illúziók alapján kezdünk el bánni az emberekkel. Ennek fényében tehát az imádság nem az a hely, ahol egyszerűen hátradőlünk, és hagyjuk, hogy elménk lényegtelen dolgok körül kószáljon. Az ima olyan hely, ahol szembenézhetünk magunkkal és a világgal. Olyan hely, ahol megnyugvást lelhetünk az Úr békéjében és biztonságában, igen; de olyan hely is, ahol ébernek és nyitottnak kell lennünk arra, amit Isten akar, nem pedig arra, amit a bennünk és a társadalomban uralkodó status quo kíván...

„EGYEDÜL” AZ ÚRRAL

(...) A gyakorlatias, pénzközpontú, teljesítményorientált, az önerőből fölemelkedett embert dicsőítő világ szempontjából az imádkozás ostobaság. És sokszor mi is így érezzük, amikor törekedni kezdünk az egyedüllétre az Úrral. (Ezek az érzések néhányunkban még azután is élénken és meggyőzően vissza-visszatérnek, miután imaéletünk – a mi meglátásunk szerint – már sokat fejlődött.) Istennel azonban minden lehetséges.

Az Úrral csendben töltött idő jó módja annak, hogy közeledjünk Istenhez. Az alapok (...) egyszerűek: mindennap szánjunk egy kis időt arra, hogy csendben együtt legyünk az Úrral. Ahogy Keresztes Szent János mondja: „Isten leginkább a szeretet csendes szavát hallja meg.”

Kezddhetjük egy imával vagy a Szentírás néhány sorának elolvasásával. Azután csak ülünk, és csendben időzünk az Úrral. Lehet, hogy az elején beszélgetünk Istennel, és mivel „semmit sem halunk”, frusztrálónak és haszontalannak érezzük az imára szánt időt. Kezdetben talán misztikus élményt keresünk, s hiányoljuk az Úr „hangját”. Vagy küzdünk a figyelmünk elkalandozásával, és húsz

perc után azt gondoljuk magunkban: „Fogadok, hogy egyetlen pillanatot töltöttem az Úrra összpontosítva, egyébként pedig mindenféle más járt a fejemben” – holott a tényleges valóság az le-

het, hogy húsz percet töltöttünk az Úrral, de csak egyre emlékezünk.

Mindemellett ha továbbra is az Úrral maradunk, és komolyan kérjük Jézust, hogy küldje el a Lelket, minden rendben lesz. A csüggedés természetes démon; a kétségek várható tapasztalatok az imáság szövetében. Szeretettel, az Úrba vetett bizalommal és türelemmel úgy válnunk elérhetővé Isten számára – és viszont –, ahogyan egy napsütötte rét tárul fel előttünk. A szemünk ekkor képes lesz olyannak látni a dolgokat, amilyenek Isten szánta őket.

Henri Nouwen gyönyörűen fogalmazza meg ezt, amikor azt mondja: „Az egyedüllét az a kemence, amelyben [...] az átalakulás végbemegy.” (*The Way of the Heart*, Seabury, New York, 1981, 20.) Ahogy csendben együtt vagyunk az Úrral, elkezdhetjük újból megtapasztalni az életet.

(Részlet Robert J. Wicks „Elérhetőnek lenni” c. könyvéből, amely megrendelhető a www.karmelita.hu honlapon.)

SZÜKSÉGÜNK VAN EGY ANYÁRA

Van egy asszony, aki anélkül, hogy bármit is tett volna, jobban hozzájárult a világ megváltásához, mint az összes többi ember együttvéve: ő Mária. Hit, Remény, Szeretet, tökéletesen megélve: ő Mária. Ezért Isten belőle alkothatta szentélyét, tőle vehette az emberi életet, beteljesíthette az üdvösség tervét.

...Jézus egy további ajándékot akart adni nekünk, amely rendkívül fontos a lelkiéletünk számára: nekünk adta saját anyját. A kereszten haldokolva, Jézus így szólt: „Íme, a te anyád!” (Jn 19,27). Halálában nemcsak átadta nekünk a Lelkét, hanem nekünk adta anyját is, hogy segítsen közel jutni Hozzá, belépni megváltó misztériumába, befogadva Őt az életünkbe és megtéve az Ő akarátát: „Tegyetek meg mindent, amit mond!” (Jn 2,5).

Az élet nehéz pillanataiban minden ember ösztönösen segítséget keres, és szerencsés, akinek van édesanyja. Különböző minden édesanya elsőként siet bajba jutott gyermeke segítségére. Jézus a saját Anyját adta nekünk, hogy elkísérjen minket az akadályokkal teli úton. Maga Isten keresett egy anyát, hogy eljőjön hozzánk, s most ugyanezt az anyát ajándékozza ne-

künk, hogy elkísérjen és támogasson minket a Felé vezető úton. Ez az anya visz el minket a Megváltóhoz, mert ő hordozza a Megváltót.

Ádám bűne után, aki elutasította Istent, volt egy Asszony, aki igénjével újra lehetővé tette a találkozást. Most, a világ hi-tehagyása után, újra egy Asszony siet segítségére az embernek betölteni a szakadékot, amely elválasztja Istentől, s kézen fogja, hogy elvezesse Hozzá. Ez az Asszony jelenti a reményünket. A Szűzanya mindig komolyan vette azt a küldetését, hogy anya és a kegyelem közvetítője. De talán a kialakult drámai helyzet miatt különösen jelen van az utóbbi időkben, megmutatja anyai szeretetét gyermekei iránt, akik rohannak a biztos romlás felé.

Fulton Sheen rámutat egy érdekes részletre. Az orosz ortodox teológia tanítása szerint Jézus akkor küldetett megvilágosítani a világot, amikor elutasították a mennyei Atyát. Később, amikor a világ elutasítja a mi Urunkat, ahogy manapság teszi, a bűn sötét éjszakájából előlép az Anyja, hogy megvilágítsa a sötétséget, és elvezesse a világot Megváltójához és a békéhez. (...) A Szűzanya jelenléte és szavai reményt keltenek ben-

nünk, mert arról biztosít minket, hogy „irgalmas szívem győzni fog”. Ez a győzelem azt fogja jelenteni, hogy visszavezeti a tévelygő, kétségbeesett emberiséget egyetlen Megváltóhoz: Jézushoz.

A mai korban, ahogy mindig is, az emberek akkor fognak megmenekülni, ha meghallgatják és befogadják azt a hívást, amit a Szent Szűz a szükség idején, amikor minden tartálunkunk kimerült (ahogy Kánában elfogyott a bor) anyai pártfogásával intéz hozzánk: „Tegyétek meg, amit mond” (Jn 2,5). Az Egyháznak azóta is az a feladata, hogy visszahangozza Mária szavait, aki szüntelenül azon munkálkodik, hogy a Fia vérén megváltott emberiség visszatérjen Jézushoz, és Benne gyermekké és testvérré, vagyis Isten családjává váljon. (...)

Ha visszatérünk Máriához és ráhagyatkozunk, az gátat szab a hit eltérülésének, amely a mai Egyházat is elárasztja. Ugyanis a mai Egyház az ember üdvösségét inkább egy jobb társadalmi élettől várja, mint az üdvösségünkért keresztre feszített és feltámadt Krisztustól; s igehirdetését inkább a szegények és elnyomottak jogainak védelmére összpontosítja, mint a szegénység boldogságának hirdetésére, amely az evangéliumi üzenet csúcspontjának számító boldogságok szintézise. Mária visszavezet bennünket, hogy Jézust és üzenetét helyezzük a középpontba, és újra felfedezzük lényegét.

Mária volt Jézus emberi gyökere és továbbra is az; hite a mi hitünk forrása, és továbbra is az. Vittorio Messori írja:

A tapasztalat és az elmélkedés meggyőződött arról, hogy ha elfelejtjük azt az emberi gyökeret, amely Mária, akkor Jézus üzenete spiritualizmussá, moralizálássá, ideologizálássá degenerálódik – ahogy a protestantizmus drámai eltérése mutatja. Rájöttem, hogy jobban, mint valaha, az anyának az a feladata, hogy megvédje gyermekét: minden Máriáról szóló igazság a Krisztusba vetett hit szolgálatában áll, s azt nemcsak nem homályosítja el, hanem biztosítja annak szilárdságát. Ma, amikor a hit lehetősége forog kockán, sürgősen újra fel kell fedeznünk egy Asszony jelenlétét, aki megvéd a tévedéstől és megerősíti a hit alapjait. A mariológia nem a sentimentalisták hobbiája, nem is „a katolicizmus dagánata” (Karl Barth), hanem a krisztológia védelmezése és megerősítése, az evangéliumi üzenet szerves fejlődése. (Ipotesi su Maria, Ares, Citta di Castello, 2005. 350. o.)

Közvetlenül a II. vatikáni zsinat után és a hetvenes években szent harag terjedt el a hagyományos vallásgyakorlatok ellen. Ezeket a felszínes tradicionalista kultúra termékeinek mutatták be, melyeket el kell hagyni. A Mária-tisztelet sem menekült meg a hasonló üldöztetéstől. Valaki „Mária nélküli évtizednek” nevezte azt az időszakot, amikor egyes értelmiségi körök szanálási tervet készítettek nemcsak a hívő nép egyszerű vallásgyakorlása, hanem olykor a katolikus mariológia ellen is.

Valaki a latin-amerikai püspökök 1968-as medellini és 1978-as pueblai találkozójának példáját idézte. Az első találkozó dokumentumában Mária neve nem is szerepel. Tíz évvel később, Pueblában, a püspökök (akik ugyanazok voltak, mint előző alkalommal) azt mutatják, hogy visszaszerezték, vagy visszaszerezni készülnek a katolikus hagyományt. S ez elkerülhetetlen volt: *sine Maria non est Ecclesia*. A pueblói találkozó záródokumentuma így fogalmaz: „Mária által Isten testté lett. Mária nélkül az evangélium testetlen, eltorzul, ideológiává, spiritualista racionalizmussá válik.” Szerintünk ez rendkívül jó (és aktuális) összefoglalása annak, miért szükséges megőrizni az Egyház máriás elvét és dimenzióját.

Egyre inkább úgy tűnik, hogy a názáreti Mária a „keresztény misztérium emberi kulcsa”. Eppen ezért a hozzá való visszatérés, amely együtt jár anyai segítségének keresésével és elfogadásával, különösen hatékony eszköze a hit megőrzésének, a remény felélesztésének és a szeretet előmozdításának a mai világban, amelynek rendkívül nagy szüksége van arra, hogy újra megtalálja az élet értelmét, és megvédje az életet a halál kultúrájától (abortusz, eutanázia, kábítószer, nők és gyermekek elleni erőszak). (...)

Mária a kapu, amelyen keresztül Isten eggyé lett velünk és eljött, hogy közöttünk lakozzék. Rajta keresztül visszatérünk Hozzá, és felállítjuk a Vele való közösségünket.

„A Szűzanya az a királyi út, amelyen eljött hozzánk a Megváltó. Igyekezzünk, hogy ugyanazon az úton menjünk a Megváltó felé, amelyen ő eljött hozzánk” (Szent Bernát: *Serm. de Adventu*, 5).

(Részlet A. Pigna: „Íme, a te Anyád” c. könyvének bevezetőjéből, amely megrendelhető a www.karmelita.hu honlapon.)

Legújabb könyveinkből:

KIS SZENT TERÉZ:

VERSEK ÉS IMÁK

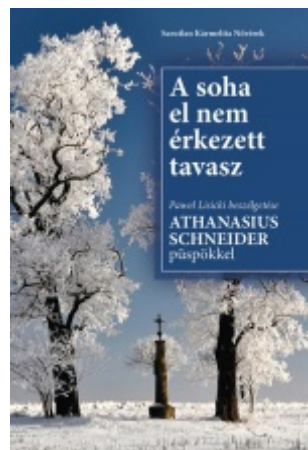

Kis Szent Teréz születésének 150. évfordulója és boldoggá avatásának centenáriuma emlékére. Először ismerkedhetünk magyar nyelven Kis Szent Teréz poézisével.

A Versek, a Kegyes rekreációkkal együtt, kétségtelenül Lisieux-i Szent Teréz legkevesé ismert írásai. Számos előítélet és közhely övezi őket, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy máig érzégsnek tartsák annak ellenére, hogy gondolatainak olyan nagy egzegétai mint André Combes, François de Sainte-Marie, Hans Urs von Balthasar, Jean Guittton, Jean François Six, Conrad de Meester, és kezdetől fogva Godefroid Madeleine hangsúlyozták a versek fontosságát Szent Teréz üzenetének megismerésében és értelmezésében.

„Ó, hagyj engem, Uram, elrejtőzni Arcodban!
Ott nem hallom többé a világ hiábavaló zaját
Add nekem szereteted, tartsd meg nekem kegyelmed
Csak a mai napra.”

A SOHA EL NEM ÉRKEZETT TAVASZ BESZÉLGETÉS ATHANASIUS SCHNEIDER PÜSPÖKKEL

Szinodális időszakot élünk Római Katolikus Anyaszentegyházunkban.

A Szentatya, Ferenc pápa sinodusnyitó homíliájában azt hangsúlyozta, hogy olyan Egyházra van szükség, amely Jézusra összpontosít és „vizsgálja a jelent”. A jelen őszinte vizsgálatában a sok-sok öröm mellett közösségeink aktuális problémái is előkerülnek, s ha ezek néha eldőlhetnek és mellbevágóak, akkor jobban magukban hordozzák a megtérés és valódi Krisztus-követés lehetőségét.

Athanasius Schneider kazahsztáni segédpüspök most magyar fordításban is kiadásra kerülő interjúkötete az őszinte párbeszéd jegyében járja körül korunk nagy társadalmi és egyházi problémáit. Szolgálják ezek a gondolatok és megfontolások Egyházunk Jézusra összpontosító jövőjét!

Balogh P. Piusz O. Praem. gödöllői apát

ROBERT F. MORNEAU:

SZERETNI A SZENVEDÉLYES ISTENT

E lelkigyakorlat vezetője a Szentlélekről nevezett Mirjam nővérként ismert, aki a wisconsini Pewaukee-ban található kármelita kolostorban élt. A versekből, melyeket a keresztségben kapott nevén, Jessica Powersként ötven éven át publikált, egy olyan nő személyisége bontakozik ki, aki szerette Istent, sóvárgott a szentségre, szenvedett a kereszt árnyékában, tudott nevetni, sóhajtani és szeretni. Legnagyobb vágya az volt, hogy költészete másokat is bevonjon a szenvedélyes Isten misztériumának szemlélésébe.

Robert F. Morneau püspök így vall első találkozásáról Jessica Powersszel: „...olyasvalakit ismertem meg, aki mélyen átélte az emberi létállapotot. Valakit, aki nem menekült el ember volta elől, hanem készen állt megküzdeni az élettel minden összetettségében és kétértelműségében. Olyasvalakit ismertem meg, aki jó kísérő lenne egy lelkigyakorlaton, mert költészete bemutatja mindazokat a nagy kérdéseket, amelyekkel az élet útján meg kell küzdenünk: Kik vagyunk? Ki az Isten? Mi rejlik a valóság középpontjában? Hogyan juthatunk oda?”

A szerző, Robert F. Morneau 1978 és 2013 között a Wisconsin államban lévő Green Bay-i egyházmegye segédpüspöke volt.

ELISABETH LUKAS:

SZEKEREDET CSILLAGHOZ KÖSD

„Életünk szekerét” nem mindig könnyű hajtani. Sokféle kihívással találkozunk az „élet játékában”, s noha sokféle erőforrással rendelkezünk, ugyanannyi akadály is van bennünk, ami lefékez. Elisabeth Lukas élettapasztalata és a terápiában szerzett gyakorlata alapján pontosan tudja, milyen fontos, hogy „szekerünket csillaghoz kössük”. Aki megérzi, minek van az életben értelme, aki célt tűz ki maga elé, az könnyebben jut előbbre. E könyv sok konkrét példája bátorítóan hat - legyünk bár utunk bármely szakaszán.

A tartalomról:

Ha terveink szertefoszlanak
Bűn és büntudat
Félelmek és bizalmi válságok
A lélek jó barátai

Prof. h. c. dr. habil. Elisabeth Lukas (1942), diplomás klinikai pszichológus és pszichoterapeuta több, mint 30 éves gyakorlati tapasztalattal rendelkezik. A pszichiáter és neurológus Viktor E. Frankl tanítványaként gyümölcsözően ültette át mestere tanítását nevelési, család- és életvezetési tanácsadói munkájába. Számos szakmai és egyetemi előadása, valamint 20 nyelven megjelent publikációi által vált nemzetközileg ismertté.

A kármelita könyvek megrendelhetők:

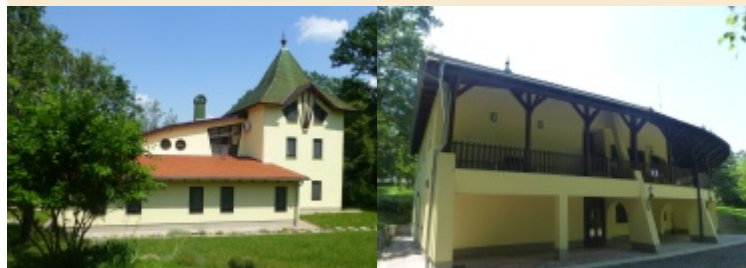
A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930
A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

KÁRMELHEGYI LEVELEK

Lelkigyakorlatok a Kármelben

Nagy öröm volt számunkra, hogy sokan eljöttek, és részt vettek a kolostorunkban tartott lelkigyakorlatokon, A 2024-es évre tervezett programokról hamarosan honlapunkon tájékozódhatnak.

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ

Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban ostsütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.

Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba, és előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.

Kézműves csokoládéinkból

Bárány ét-, tej- és fehér csokoládéból

Nyuszi ét-, tej- és fehér csokoládéból

Csokoládé virágok ét-, tej-, fehér, narancsízű, eper ízű és lime ízű fehér csokoládéból

35 g-os táblás csokoládé, sima tej- és étcsokoládé, mogyorós tej- és narancsos étcsokoládé táblák.

Ropogós mogyorós tejszokoládé tábla, cappuccino ízű tábla és narancsos étcsokoládé tábla (100g)

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

ADOMÁNYOK, SZJA 1%

Mindenszentek Kármelért Alapítvány

Számlaszám: 10918001-00000069-06290006

Adószám: 18177662-1-41

Az alapítvány a Sarutlan Kármelita Nővérek magyarországi közösségét segíti abban, hogy kolostoruk mellett lelkeségi központot tartsanak fenn azok számára, akik imádságos csöndre, a kármelita lelkeség megélésére töreksenek a világban, közösen imádkozva a nővérekkel.

Hálás köszönetet mondunk adományozóinknak. A nővérek mindnyájukat szeretettel hordozzák imáikban.

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- Csend és imádság Isten jelenlétében
- Közösségünk imaháttere
- A természet szépsége

A kolostor napirendje:

Hétköznapi napokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; 7.00: belső ima;
8.00: szentmise; 12.00: déli imaóra;
17.00: belső ima; 18.00: vesperás; 20.05: kompletórium
(szombaton 19.30: kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; 10.00: belső ima 11.00: szentmise;
12.15: déli imaóra; 17.00: belső ima;
18.00: vesperás; 20.05: kompletórium

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE

7396 Magyarorszáki, Kármelita kolostor 1.
Üzenetrögzítő: +36 30 341 4939 • www.karmelita.hu